

't Zwaalfje

Nieuwsbrief Vogelwerkgroep Berkelland

Borculo - Eibergen - Neede - Ruurlo

Zwarte Specht
Foto: Benno Stortelder

Najaar 2020, jaargang 9, nummer 2

In dit nummer onder meer aandacht voor:

Gele Kwikstaart
Foto: Wim Saaltink

Jaarverslag van 24-uurstelling
in coronatijd, pagina 4

Anton Meenink
Foto: Marjon Hoen

Anton Meenink meer dan 45 jaar
actief met kerkuilen, pagina 8

Patrijzen
Foto: Jos Korenromp

Patrijzen in Berkelland 2020,
pagina 12

Deze bijzonder fraaie foto van de jonge Oehoe's in de Steengroeve in Winterswijk is gemaakt door Benno Stortelder.

Waar vindt u ons op internet

Meer informatie, verslagen van inventarisaties, excursies, een overzicht van werkgroepen etc., vindt u op onze website:

www.vogelwerkgroepberkelland.nl

Voor waarnemingen in de gemeente Berkelland: kijk op de website:

www.vwgberkelland.waarneming.nl

Wij hebben ook een eigen Facebook pagina!

Bestuur Vogelwerkgroep Berkelland

Voorzitter

Henk Leever, Oude Eibergseweg 13, 7273 PJ Haarlo

tel: 0545-261531 henkenjantine@hotmail.com

Secretaris

Sonja Grooters, Hengeler 58, 7161 ET Neede

tel: 0545 - 292 582 sonjaenhans@hotmail.com

Penningmeester

Dick van den Beld, Borculoseweg 35, 7273 SJ Haarlo

tel: 0545 261 369 dvandenbeld@caiway.nl

Bankrekening: NL48RBRB.085.01.05.714 t.n.v.

VWG Berkelland te Ruurlo

Lid

Marjon Hoen, Kieftendijk 3, 7161 RL Neede

tel: 06 55 712 851 info@marjonhoen.nl

vacature

Algemeen mail-adres

E-mail: info@vogelwerkgroepberkelland.nl

De redactie van deze uitgave is verzorgd door
Cees van Beinum, Marjon Hoen en Jos Korenromp

Deze foto van een Putter is ingezonden door Hans Voortman, gemaakt in Oudemirnum Friesland langs het IJsselmeer. Hans heeft laatst een paar foto's aan de Tubantia gezonden als lezersfoto en toen werd de Putter geplaatst. En nu dus ook in het Zwaalfje!

Inhoudsopgave

Van de voorzitter Henk Leever	3
Verslag 24 uren telling in corona tijd Marina Pruysers	4
Verslag 24 uren telling Sonja Grooters	6
Vakantietripjes rondom de IJssel Marjon Hoen	7
Anton Meenink meer dan 45 jaar actief met Kerkuilen Sonja Grooters	8
75 jaar ervaring met weidevogels Jos Korenromp	8
Hulpmiddelen voor het herkennen van vogels Marina Pruysers	11
Kennismaking in vogelvlucht Erik Bergsma	12
Patrijzen in Berkelland 2020 Henk Leever	13
Han Molenveld Sonja Grooters	14
Bosuil jongen Benno Stortelder	14
Gé Hillen Henk Lammers	15
Premium artikel in de Tubantia over Floris Kouters	16

Groep vogels bij de Grote Plas
Foto: Marjon Hoen

Van de voorzitter

In het vorige nummer schreef ik, dat alle activiteiten waren opgeschort en dat ik hoop, dat we elkaar binnen afzienbare tijd weer kunnen zien. Die hoop is voor een deel ijdel gebleken, want juist nu zijn de maatregelen weer aangescherpt. Toch hebben we af en toe elkaar kunnen ontmoeten zoals bij de trektelling op 3 oktober. Maar alles is nu toch anders en de vogels trekken zich er niets van aan. Ze hebben weer "gewoon" gebroed en jongen groot gebracht. Een (groot) deel is inmiddels al weer vertrokken naar zuidelijke streken en op onze trektelpost worden steeds vaker bijzonderheden waargenomen, mede door de techniek om geluiden op te nemen. Wat te denken van Ortolanen, die nu worden waargenomen en waarschijnlijk uit noordelijke streken overvliegen. Ook kunnen we nu 's nachts opnames maken en spotten daardoor veel meer nachttrekkers dan dat we ooit hebben gedaan. Maar het "gewone" werk van onze VWG is toch een stuk minder geworden. Veel minder controles bij de uilen, vrijwel geen tellingen van zwaluwen, geen leden-avonden zijn zo maar enkele zaken, die me te binnen schieten. Het is helaas niet anders en we moeten het er maar mee doen op dit moment.

Natuurlijk zullen we weer activiteiten opstarten, zodra dit verantwoord is, maar voorlopig is alles op een laag pitje. Hoewel.... Er op uitgaan in de natuur kan natuurlijk nog steeds, mits je de regels in acht neemt. Dus heb ik in de afgelopen periode veel rondom mijn eigen woning waarnemingen gedaan. De Zwarte Specht, Groene Specht en Grote Bonte Specht zijn succesvol geweest. Ook de Zwarte Kraai en Buizerd waren succesvol, maar de Havik en Steenuil helaas niet. Van de Gekraagde Roodstaart en Steenuil heb ik prachtige foto's dit voorjaar kunnen maken. Met telescoop en smart-phone kan het tegenwoordig ook prima, hoewel een goede camera gemakkelijker en sneller werkt. Genieten van de vogels in eigen tuin en omgeving kan dus gewoon doorgaan. Ik verheug me nu al op de Kraanvogels, die dit najaar over (kunnen) trekken. Het verleden heeft dikwijls mooie resultaten opgeleverd, maar ook hier geldt dat resultaten uit het verleden geen garantie zijn voor de toekomst. Ook een bezoek aan Diepholz om duizenden Kraanvogels te zien, staat op losse schroeven, maar wellicht is het begin november toch verantwoord om te gaan. We zullen zien. Net zoals het weer kunnen opstarten van onze activiteiten van de VWG. Het is niet anders. Alle goeds gewenst.

Henk Leever

Verslag van de 24 uurstelling in corona tijd - 9 mei 2020

Het was een zeer geslaagde dag. Het weer was mooi en de deelname was groot. In totaal deden er 27 personen mee, waaronder de kinderen van Sonja en Hans Grooters. We kunnen met recht zeggen dat het een 24 uren telling was. De voice-recorders stonden vanaf 00.00 uur aan tot het ochtendgloren. Vanaf dat moment, ongeveer vanaf 4.30 uur, werd er ook fysiek geteld tot middernacht. In de late uren waren in ieder geval Sonja en de kinderen nog op pad om nachtsoorten zoals Nachtzwaluw, Houtsnip en Bosuil te scoren. Ook Jaap de Jong, Cees van Beinum en Floris Kouters waren nog aan het zoeken. Dat leverde Floris nog een Ransuil op en Cees misschien een Kwak. Helaas bleek het om een Nachtzwaluw te gaan die niet zijn gebruikelijke roep weergaf.

Deze “Corona” formule sprak veel mensen aan, omdat het veel vrijheid gaf. Je kon zelf bepalen waar je heen ging, hoeveel tijd je er aan wilde besteden en met wie je op pad ging. Een klein aantal mensen miste de gezelligheid van de twee groepjes. In de vorige edities streden er twee groepjes om de dag score, werd er gezamenlijk geluncht en ging een aantal aan het eind van de dag chinezen. Maar wat bleek, ook nu waren er ontmoetingen. Deelnemers kwamen elkaar tegen bij de Stokkers-brug, waar al weken de Blauwborst, de Snor en de Rietzanger zitten.

Reactie Joost Bus: *‘Een leuke ‘vogelbeleving’. Op jezelf, maar toch niet alleen. Onderweg kom je hier en daar collega tellers tegen met wie je waarnemingen deelt. Zo kwam ik Henk Leevers tegen bij de Stokkers-brug...(moest even goed kijken wie hij was met z’n coronakapsel en baard, Wim met een fototoestel op exact dezelfde plek in het Needse Achterveld als een jaar geleden, Ad Postma en Cees van Beinum bij Overbiel. (Cees reed ons bijna van de sokken op z’n fiets...) Juist die onverwachte ontmoetingen maken het erg leuk. Een 24-uurstelling in deze opzet is voor mij voor herhaling vatbaar’.*

Ze zagen elkaar in het Needse Achterveld of bij Overbiel en dan werden de waarnemingen met elkaar besproken en gedeeld. Ook op de speciaal ingerichte groepsapp voor deze dag zijn waarnemingen doorgegeven, foto’s gedeeld (zoals van de uilen, Grasmus of van de Chileense Flamingo’s) en tussenstanden gedeeld, wat zorgde voor de onderlinge verbinding.

Boomleeuwerik
Foto: Wim Saaltink

Reactie Antoinette Menting: *‘Wat een mooie dag om vogels te tellen. Vanmorgen ben ik met een goede kennis en een zus van hem vogels gaan waarnemen in het Needse Achterveld. En hebben er van 07.30 tot 11.00 uur geteld. De app was heel stimulerend en verbindt mensen onderling’.*

Reactie Henk Leevers: *‘Kwam Joost, Cees, Anne-miek, Jaap en Henk tegen en heb ze ook allen (kort) gesproken. Vanmorgen vroeg eerst alleen en vanaf 11.30 uur tot 16.00 uur samen met Jantine en met picknick bij Leo Stichting’.*

Er waren tussen de deelnemers soms grote verschillen. De ene persoon fietste 120 kilometer, de ander zocht vooral rond het huis.

Reactie Jeanne Kliemesch: *‘De dag begon goed. Ben zag, nog in pyjama, 2 Oeverlopers voorbij vliegen over de Berkel. Daarna heb ik rondgefietst en van alles gezien en geteld. In de middag zijn we naar de zandvang in Rekken gereden, maar daar waren meer Berkelwater liefhebbers te zien dan vogels. Op de terug weg nog 2 Gele Kwikstaarten gezien aan de Apedijk. Prima teldag met mooi weer!’*

Grote Gele Kwikstaarten
Foto: Wim Saaltink

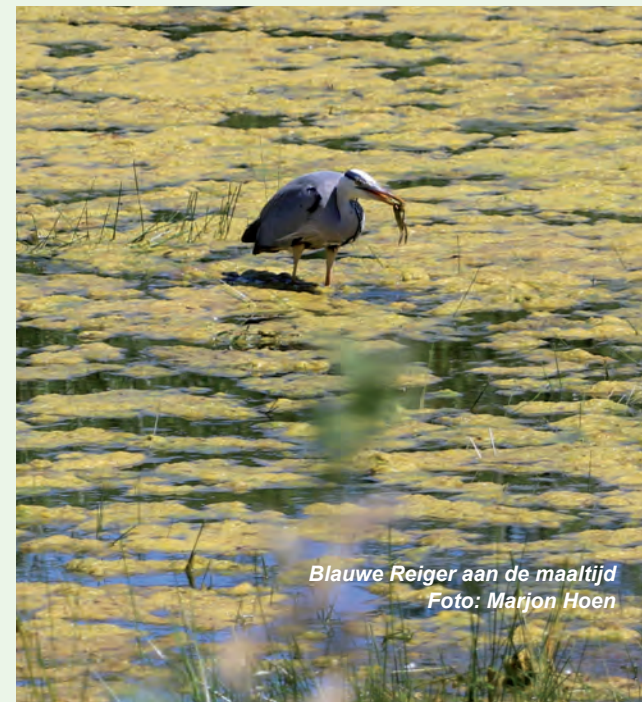

Visdief
Foto: Marina Pruyssers

Een overeenkomst was wel dat iedereen genoot van hetgeen ze deden. Ook leuk was te zien dat iemand met een grote soortenlijst soms toch een aantal soorten miste die iemand met een klein lijstje dan wel weer had gezien en zo vulden we elkaar aan. De gemiddelde score lag tussen de 80 en 90 soorten. Er waren deelnemers die minder soorten hebben gezien, en ook een aantal personen die meer hebben gezien.

Reactie Marjon Hoen: *‘Tja geen 80 soorten of meer... wij komen op 27 stuks. We hebben een gezellige dag rondom huis gehad en gewandeld met de hondjes. Onze telling valt in het niet met alle ervaren vogelaars. Wel leuk om te doen! Dank voor het initiatief anders was het er bij ons niet van gekomen’.*

Reactie Lubbert Baarssen: *‘Meer vogels heb ik niet gezien of gehoord. Ik woon direct aan de Berkel en zie elke dag wel de IJsvogel. Via de rondweg langs de diverse watertjes en meertjes met veel rietkragen richting het Kooibos waar de meeste roofvogels broeden en via de Slinge naar de watermolen van Borculo met 1 paartje van de Grote Gele Kwikstaart’.*

Blauwe Reiger aan de maaltijd
Foto: Marjon Hoen

Gauwe Ganzen
Foto: Marina Pruyssers

Gezamenlijk hebben we er allemaal plezier aan beleefd! Als topper kunnen we Floris noemen. Hij heeft 114 soorten gezien, maar heeft zich wel per auto verplaatst. Ook heeft hij samen met Bart en Luuk op de trektelpost gestaan, iets wat anders nooit gebeurt. De trektelpost leverde een paar prachtige soorten op, zoals Visarend, Boomvalk en als klapper de Zeearend. De zeldzaamste soort die is gezien, is de Hop. Raoul zag de soort toen hij de hond uitliet. Hij vloog op uit de sloot.

De zeldzaamste
gespottede soort:
de Hop.
Foto uit de app
van de Vogel-
werkgroep.

De Zomertortel, Fluitier, Toendrarietgans, Nachtegaal en Visdief verdienen ook een ereplaatsje. Maar ook normale soorten als de Boomklever, Ringmus, Kuifmees, Kneu en Patrijs zijn vogels waar je goed je best voor moet doen om ze te zien. Zoals jullie intussen gelezen hebben, is er een top aantal soorten door ons waargenomen. Het zijn er 144 geworden. De Kwak is helaas afgefallen. Al met al een geslaagde dag wat voor herhaling vatbaar is. De 24-uurs telling is nu weer echt 24 uur geworden. De deelname is groter en heel divers qua deelnemers, van fanatieke vogelaar tot liefhebber en dat is heel bijzonder. Ook is het hele werkgebied van onze vogelwerkgroep uitgekamd.

Reactie Ad Postma: *‘Het lijkt wel op een prachtig totaal uit te draaien! Ik vond het een groot succes om zo met z’n allen ons werkgebied uit te kammen’.*

Op naar de volgende editie in 2021!

Tekst: Marina Pruyssers

Lees meer over de 24 uren telling op pag. 6

Kievit
Foto: Wim Saaltink

Grasmus
Foto: Wim Saaltink

Groenpootruiter
Foto: Wim Saaltink

Nog meer belevenissen tijdens de 24-uurs telling

Deze 24 uren telling hebben we samen met Femke (10) en Lars (8) gedaan. Om het aangenaam te maken was ‘eten’ natuurlijk een belangrijk onderdeel. We begonnen dan ook met een ontbijt om 8 uur (oh....heerlijke tijd) in ‘t Vleer. Op weg naar het Vleer werden de eerste vogels genoteerd, maar de Grote Bonte Specht die uit zijn nest kwam was wel even een foto waard. Na het uitgebreid ontbijt stapten we toch echt op de fiets richting Needse Achterveld. Bijzondere soort die we daar mooi konden zien samen met de kids was de Zwarte Specht. En, wonder boven wonder, daar hoorden we de Zomertortel ‘snorren’ in de bomen. Ook Han en Irene Molenveld die juist aan kwamen lopen hoorden dit inmiddels zeldzame geluid. Inmiddels hadden de kinderen wel genoeg van dat getuur naar de vogels en hielden zich liever bezig met andere vogels (de Donald Duck).

De lunch hebben we in het gras gehouden bij Overbiel, daar liep de (soorten)teller op tot 59. Lars had er toen wel een beetje genoeg van en ging met Hans naar huis, maar Femke wilde toch echt wel de 60 halen. Dat is ruimschoots gelukt, we kwamen tot 69, met als laatste de Ooievaar, de soort die zeker te scoren was. Via Eibergen fietsten we terug, een reuze ijsje gescoord bij Wuestman. En ‘s avonds werd er thuis natuurlijk chinees gegeten. Die 69 zat Femke niet lekker en toen we hoorden dat de Kwartel nog niet gehoord was, besloten we om 22.00 uur wederom op de fiets te gaan. Helaas, de Kwartel werd niet gehoord, maar de Bosuil konden we bijschrijven. Met 70 soorten konden de kinderen tevreden naar bed. En het leukste van de dag? Dat hele grote ijsje!

Tekst en foto's: Sonja Grooters

Grote Bonte Specht
Foto: Sonja Grooters

Gekraagde Roodstaart man
Foto: Marjon Hoen

Leuk alternatief

Voor ons was het de eerste keer dat we mee deden met de 24 uren telling. Het leek ons altijd al leuk. Zeker als je al die verhalen hoorde maar door tijdgebrek kwam het er nooit van. Door dit alternatief werd het voor ons ook mogelijk deel te nemen. Onze paarden konden vroeg op de wei en op het erf waren al genoeg vogels. Voor ons de meest bijzondere de Gekraagde Roodstaart. Dit jaar hadden we zelfs twee nesten in de tuin! Toen de paarden op stal stonden zijn we met de honden gaan wandelen - niet zo ver want onze oude Jack van 15 houdt dat gewoon niet vol. In de buurt van het Vleer genoeg mooie plekjes en vogels gespot. Uiteindelijk stopte de teller bij 27. Niet echt de hoogste dagscore maar het was wel leuk om te doen!

Tekst en foto: Marjon Hoen

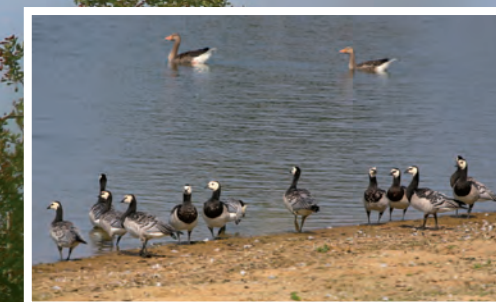

Vakantietripjes rondom de IJssel

Vorig jaar was er traditiegetrouw een excursie op 3e kerstdag. Zoals jullie in het vorige Zwaalfje hebben gelezen ging de trip naar de IJssel tussen Olst en Wijhe. Zelf waren wij die dag niet in de gelegenheid maar ik had wel een uitgebreide routebeschrijving ontvangen. Toen wij afgelopen zomer vanwege de corona in Nederland wilden blijven stond dit tripje op het programma.

Uiterekend in de 14 dagen dat wij vrij waren was het bloedheet – dus de IJssel was extra aantrekkelijk. Wel moesten wij behoorlijk zoeken maar we hebben de oude steenfabriek toch gevonden. Hopend op een Zeearend – waarschijnlijk vanwege het warme weer en het tijdstip niet realistisch – stuitten we voornamelijk op Ooievaars. In de weilanden, in de lucht en een paar op het ooievaarsnest. Later begrepen we dat zij zich langzaam opmaken voor de vogel-trek. Ondanks de weinige vogels die we gespot hebben was het er aangenaam toeven. Een mooie omgeving met veel struiken met mooi rood oranje gekleurde bessen, gele bloemen en waar je vanaf de uitkijktoren een fraai beeld hebt op de IJssel. We eindigden de dag bij het bezoekers-centrum waar we nog een versnapering hebben genomen.

Een paar dagen later zijn we naar een ander deel van de IJssel gegaan. Eerst richting Slot Nijenbeek in Voorst. Wederom een prachtig stukje Nederland en wat zagen we daar? Jullie raden het al... Ooievaars! Vanwege de regels rondom het Coronavirus was het Slot helaas niet te bezichtigen. Na een kleine wandeling zijn we richting de Grote Plas gereden. Op de kaart had ik gezien dat daar ook een vogelkijkhut was. Daar aangekomen ... jullie geloven het niet – spotten wij wederom Ooievaars. Maar achter de bomen hoorden wij ook heel veel lawaai van andere vogels.

Aangenaam verrast werden wij toen wij bij de vogelhut arriveerden. Vele groepen vogels zaten in de plas. Naast de Brand- en Grauwe Ganzen zagen wij Kievieten, Aalscholvers, Knobbelswanen, Wilde Eenden, Grote Zilverreigers en Blauwe Reigers. En met name de grote hoeveelheden Kievieten vonden we heel bijzonder omdat een dergelijke grote groep voor ons nieuw was. Ondanks het gekwetter was er een serene rust. Totdat een landbouw trekker roet in het eten gooide... met veel herrie gingen de meeste vogels naar de andere kant van het meer... Wij besloten om terug te wandelen – wij hadden de auto namelijk op een plek staan waarvan wij niet zeker wisten of dat wel mocht. Toen wij terug liepen zagen we inderdaad dat het weidehek nu gesloten was... oeps... maar gelukkig zat het niet op slot en keerden we via de IJsselkade van Zutphen opgelucht huiswaarts.

Tekst en foto's: Marjon Hoen

Anton Meenink meer dan 45 jaar actief met kerkuilen

We hadden Anton Meenink graag in het zonnetje willen zetten tijdens onze jaarvergadering. Aangezien die niet doorging ivm de Coronamaatregelen, is een aantal mensen van de uilenwerkgroep onverwachts bij Anton op bezoek gegaan om hem te bedanken voor het vele werk dat hij heeft gedaan. Hij kreeg uit handen van Henk Lammers, coördinator uilen van de Vogelwerkgroep Berkelland, een oorkonde voor zijn werk als ringer en administrateur van alle ringen. Anton heeft dit als vogel-liefhebber meer dan 45 jaar gedaan. Hij was voor veel vogelaars de mentor en heeft hen de kennis en praktische vaardigheden bijgebracht van het ringen van vogels met als doel kennis te vergaren over de vogel, zijn ontwikkeling te volgen en te ontdekken wat nodig is om de soort in stand te houden. Anton heeft vele uren besteed aan het ophangen van nestkasten, het controleren van de kasten, verzamelen van gegevens met betrekking tot eieren, gewicht van de jongen en het meten van de vleugels. Al deze gegevens en de ringnummers zijn door hem verzameld en ingevoerd en kwamen zo in de landelijke database van SOVON (Vogelonderzoek Nederland) terecht. Voor deze werkzaamheden heeft hij in 2008 een koninklijke onderscheiding ontvangen. De afgelopen jaren

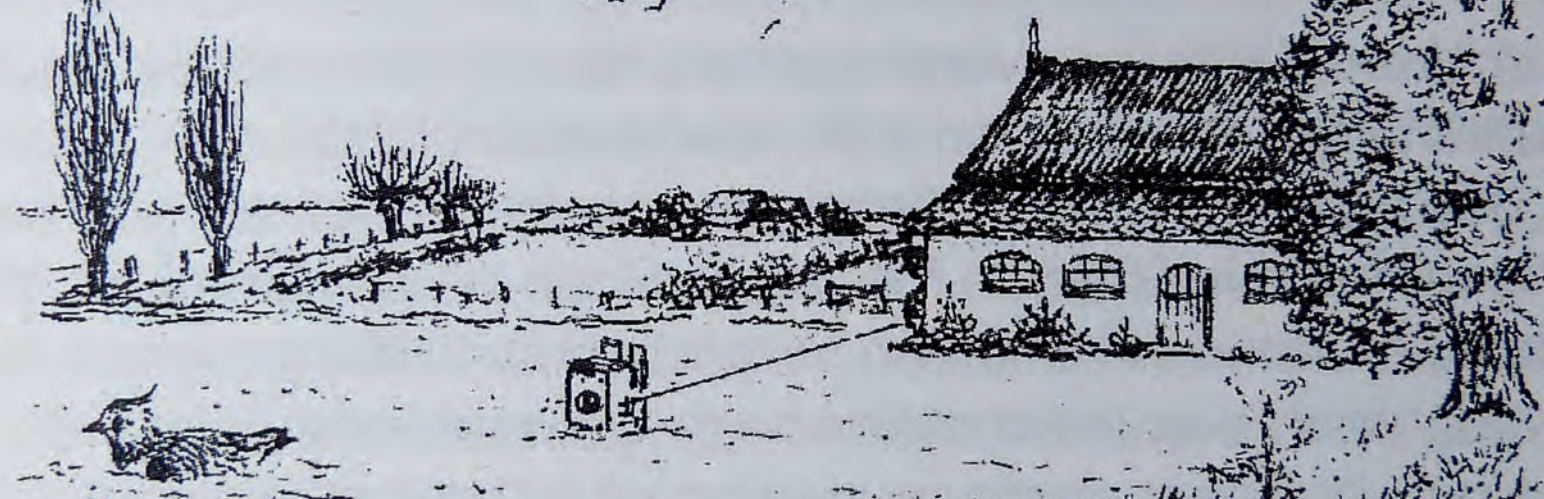
heeft Anton zijn werkzaamheden afgebouwd en is ook de administratie overgedragen aan andere leden van Vogelwerkgroep Berkelland. Zij zullen proberen de gegevens net zo zorgvuldig te verzamelen en te administreren. Anton was blij verrast met het bezoek van enkele leden van de uilenwerkgroep en gaf aan toch graag op de hoogte te blijven van de ontwikkelingen met betrekking tot de uilen in Berkelland, zijn interesse is nog onverminderd!

Tekst en foto's: Sonja Grooters

75 jaar ervaring met weidevogels

Dat is de titel van een boekje dat ik in een kringloopwinkel vond. Het is in 1999 in eigen beheer uitgegeven door afd. I.V.N. "De Oude IJsselstreek" te Doetinchem. De auteur is Meindert Fridsma en voorzien van tekeningen van de hand van M. Wenting. Het I.V.N heeft mij toestemming gegeven enkele van zijn herinneringen aan Winterswijk te mogen overnemen. In februari 1950 werd Meindert benoemd tot hoofd van een nieuw op en in te richten school voor moeilijk lerende kinderen in het dorp Winterswijk. (school voor zgn. buitengewoon onderwijs, die later Prinses Beatrixschool zou gaan heten).

"In de voormalige paardenstal van de vroegere Winterswijkse Boter Fabriek werden door een firma vier hokjes van boardwanden voorzien, waardoor er "leslokalen" ontstonden van pakweg vier bij zes meter. Links werden twee kasten geplaatst en achter in de klas werd een plank tegen de muur bevestigd waar, indien nodig leermateriaal op geplaatst kon worden. Voor in de klas een stoel en een eenvoudige bordstelling. Ziedaar: de modelinrichting voor kinderen die extra zorg nodig hadden om tot optimale leerprestaties te komen". Niet zo vreemd dat Meindert dacht: "Waar ben ik in vredesnaam aan begonnen?" Maar ondanks een hectische tijd, waarin hij in de avonduren ook nog logopedie en

Tekening via Jos Korenromp

opvoedkunde studeerde en in 1952 ook nog les gaf aan de Groen van Prinsterer kweekschool in Doetinchem, bleef er in de bijvoorbeeld de paasvakanties ook nog tijd over voor de vogels. Als echte Fries ging hij graag op zoek naar de begeerde eitjes. In de omgeving van Winterswijk waren maar twee soorten weidevogels te ontdekken. Dat waren Kieviten in vrij grote aantallen en Grutto's. Van de laatst genoemde soort waren er niet meer dan 10 paartjes. Er waren geen Scholeksters en Wulpen. Die hoorde hij wel, maar die waren meer over de grens in Duitsland. Ik laat nu verder Meindert aan het woord:

"Er waren Winterswijkers die stiekem de grens overgingen om daar eieren van de Kievit te gaan rapen. Die kwamen soms thuis met meer dan 100 kievitseieren. Wat ze er mee gingen doen is me nooit duidelijk geworden. Toen ik in Friesland woonde werden alle eieren die ik vond verkocht. De eieren gevonden in Rheden (zijn vroegere woonplaats), Winterswijk en later in Doetinchem werden aan kennissen gegeven. Daarvan is er nooit één verkocht. Na 1980 werden de eieren zelfs niet meer geraapt maar werd een bescheiden begin gemaakt met nestbescherming. De Duitse Kieviten heb ik steeds met rust gelaten op één uitzondering na. Ik ben in 1957 met een onderwijzeres, die in de buurt van de grens gewoond had, op een zaterdag middag midden maart via een paar weilanden op Duits grondgebied geweest. Er was nog geen ei in de Achterhoek gevonden en we dachten dat we uit het buurland wel een eitje konden meenemen. We gingen zoeken op een paar percelen waar veel Kieviten waren. We vonden veel lege nestkuiltjes. Ik kreeg niet de indruk, dat er eieren in gelegen hadden. De onderwijzeres ontdekte opeens dat er een douane beampte langs de grens in onze richting kwam. Op een holletje gingen we naar het weiland dat op Nederlands grondgebied lag. Waarom we dat zo snel deden? In Duitsland was het rapen van de eieren van de Kievit verboden en we waren bovendien illegaal de grens overgegaan. Een enkeling van het personeel van de school ging wel eens met me mee op zoek naar eieren. Zo is een onderwijzer een keer mee geweest tegelijk met een

agent van politie. De onderwijzer was stom verbaasd dat we de Kieviten benoemden naar degene die er de eieren zocht en raapte. Zo was er aan de Groenlose weg een perceel met een viertal paartjes Kieviten. Dat lag in de buurt van het theehuisje van de familie Overweg. Toen we op de terugweg daarlangs reden zag de onderwijzer de Kieviten. Hij vroeg: "Moeten we hier niet even zoeken?" "Nee" was ons antwoord. "Dit zijn de Kieviten van Frits Overweg".

Op school vertelde de leerkracht hoe het zoekavontuur verlopen was en vooral de naamgeving van de eigendomsrechten werd een wonderlijke zaak gevonden. Het aantal leerlingen van de school werd steeds groter en er kwam daardoor steeds meer werk op de leerkrachten af. Het personeel kon mijn hartstocht voor het zoeken van de eieren van de Kievit moeilijk begrijpen. Op een morgen in de koffiepauze vertelde ik heel enthousiast over een stukje bouwland dichtbij het dorp, waar een Kievit op vier eieren zat te broeden. Ik zei dat ik wilde proberen van deze broedende Kievit een foto te maken. Mijn foto uitrusting bestond in die tijd uit een boxje van Kodak. De mogelijkheden van een dergelijk apparaat waren minimaal. Je kon een fotootje maken, alleen maar zwart wit, waarvan de scherptegrenzen lagen tussen de 1 en 4 meter.

Collega Nijman, niet alleen op muzikaal gebied maar ook technisch zeer begaafd en heel deskundig op het gebied van de fotografie gaf me te kennen, dat het me niet zou lukken met dit toestel de vogel te fotograferen. Ik vertelde dat de vogel op een afstand van zo'n 50 meter vanaf een schuurtje zat. Het moest toch mogelijk zijn met een draad van ruim vijftig meter achter het schuurtje zittend een foto te maken. Ik zei: "Ik zet het toestel bij het nest. Ik bind het ene eind van de draad aan de ontspanknop en het andere hou ik in mijn hand. Ik ga achter het schuurtje en dan zie ik wel wat er gebeurt". Aan de reacties kon ik merken dat de collega's deze passie even vreemd vonden als die van het eierzoeken. Aan alle kanten waren grote twijfels te merken, zowel in woord als gebaar. Ik nam me voor te bewijzen dat het mogelijk was. Na schooltijd fietste ik naar het schuurtje. Ik had een blok hout gezaagd, dat qua vorm en grootte op

mijn boxje leek. Ik zette dat op ruim een meter afstand van het nest. De Kievit was zo “broeds”, dat ze al weer op haar eieren zat vóór ik achter het schuurtje verdwenen was. Twee dagen later- het was op een vrijdag in de middagpauze- ging ik met het fototoestel en een klosje garen naar “mijn” broedende Kievit. Die liep van haar nest. Wie schetst mijn verbazing toen ik op het blok hout de volgende tekst op het zaagvlak zag staan: *Ik heb je door vader! Dit is geen fototoestel!*

Ik hoefde niet te raden wie er verantwoordelijk waren voor deze tekst! Nu moest mijn foto slagen, anders stond ik er gekleurd op. Dat zou, zo voelde het tenminste, een stukje gezichtsverlies betekenen. Ik plaatste het fototoestel waar het blokje stond, bond de draad aan de ontspanknop, wikkelde de draad af en liep met het blok hout en het einde van de draad tot achter het schuurtje. De Kievit holde weer naar het nest en ging zitten. Ze pikte nog nerveus wat strootjes en wierp die om zich heen. Ze werd rustig en ging op haar eieren zitten. Toen: een haal aan de draad!

De Kievit vloog verschrikt op en ik liep op een holletje naar het fototoestel. Gelukkig! De knop was overgehaald en de kans dat de Kievit op de foto stond, was aanwezig. Ik fietste zo snel mogelijk naar het dorp, ging naar de fotograaf en vroeg hem of zo zo spoedig mogelijk de foto wilde ontwikkelen, en als die gelukt was, die bij mij op school af te leveren. Om drie uur kwam de fotograaf. *“De foto was gelukt”*.

Trots liet ik het plaatje, vergezeld van de volgende tekst, bij de collega's rondgaan.

“Ik ben echt op de foto gekomen”.

Mevrouw Kievit

Na schooltijd hebben we met koffie en gebak ter gelegenheid van de geslaagde foto het weekend ingeluid. De Kievit heeft verder rustig haar eitje kunnen uitbroeden. Haar gezinsleven heeft geen nadelige gevolgen ondervonden van het fotograferen.

Via mijn hoofdschap aan de Beatrixschool ben ik in de Winterswijkse periode bevriend geraakt met boer Jan Bolderdijk wonende onder Groenlo. Hij had zijn weiden en bouwlanden nogal verspreid liggen in de driehoek Winterswijk-Vragender-Groenlo. Op zijn akkers heb ik veel gelopen en na raaptijd vaak nesten gemarkeerd. Vlak bij zijn huis lagen vochtige weilanden en samen met de weilanden van de buurman vormde het geheel een mooi gebied waar zowel Kieviten als Grutto's voor kwamen. Al is mijn hobby eigenlijk meer een passie, toch is die niet meer zo overheersend gebleven als in mijn jeugdjaren. Na het overlijden van Bolderdijk heeft zijn zoon een bedrijf in Groningen gekocht. Het prachtige landschap waar Grutto's en Kieviten jaarlijks in aantal gelijk bleven is op enkele stukjes weiland na in de periode die er op volgde, veranderd in een bouwland ter grootte van op zijn minst dertig voetbalvelden. De Kieviten zijn van dertig paartjes gereduceerd tot hoogstens vier broedparen.

Met mijn maat Nieuwdam heb ik meer dan 47 jaar in de gemeente Winterswijk en aangrenzende gebieden kievitseieren gezocht. De eerste jaren was het ons doel om het eerst gevonden ei aan te kunnen bieden aan de burgemeester van de gemeente. Hoewel er in de beginjaren nogal wat zoekers waren lukte het ons toch zeker vijftien keer om het eerste aan te bieden. Volgens mijn aantekeningen hebben we dat na 1968 niet meer gedaan. Ik was toen verhuisd naar Doetinchem en de Kieviten in die omgeving waren over het algemeen een week eerder met de leg begonnen. Verklaring? Ik denk dat de nachtvorsten in het begin van het legseizoen in Winterswijk strenger zijn dan in Doetinchem, waar onder invloed van het water (de Oude IJssel en enkele beken) de temperatuur 's nachts iets hoger blijft.

Ieder voorjaar gaan Nieuwdam en ik nog steeds een paar maal door het rayon waar we samen jarenlang rondgezworven hebben. Van Corle tot het Woold, van Ratum tot Meddo, geen van de buurtschappen werd en wordt overgeslagen. Als we in 1999 de balans opmaken, dan blijken er volgens onze berekening geen 5 % van de Kievit-paartjes over te zijn van het aantal dat we volgens onze aantekeningen in 1952 aangetroffen hebben. Het is jammer dat er nog steeds legsels geraapt worden, terwijl op dat zelfde moment in de gemeente Zelhem de eerste jonge Kievitjes al uit het ei gekropen zijn.

Met enkele leerlingen van de Beatrixschool trok ik ieder jaar wel een keer door de weilanden van Winterswijk. In die periode (1950 tot en met 1966) heb ik wat dat betreft hele fijne herinneringen.

Het was altijd een feest om te zien hoe een gevonden nest met eieren begroet werd. Ik ging meestal na 12 april met ze op stap. De eieren mochten dan niet meer worden geraapt. Markeerstokjes plaatsen was ook niet nodig, want het vee kwam veel later in de wei dan nu, aan het eind van de twintigste eeuw. Ook het maaien voor inkuilen en voor hooiwinning gebeurde later. Op rogge-, haver-, gerst-, en aardappelakkers kwamen we niet. De eigenaars hadden daar - terecht overigens - veel bezwaar tegen.

Tekst: Jos Korenromp

Misschien is het u opgevallen dat er sedert vorig najaar meer bijzondere vogels worden gezien en/of gehoord op de trektelpost en in Berkelland. Vogels die vroeger (lees twee jaar geleden) bijna niet voor kwamen in de regio, omdat ze niet werden waargenomen. Denk aan Regenwulp, Rosse Grutto, Morinelplevier, IJsgors en Ortolaan.

Dankzij geluidsopnames, meerdere fotocamera's en fotobewerking kunnen we sinds vorig jaar veel beter aantonen dat deze soorten vaker in de regio zijn dan er wordt gedacht.

Voicerecorders en nachtopnames

De trektelpost is vorig jaar gestart met één voice-recorder die via de vereniging is aangeschaft, maar al snel hebben diverse vaste tellers ook een eigen recorder aangeschaft, soms zelfs met een schotel voor extra goede ontvangst, zodat ze thuis nachtopnames van overtrekkende vogels konden maken. Een tweetal andere leden waren al in het bezit van een recorder en maakten al nachtopnames. Het downloaden, afspelen en herkennen van de geluiden is een hele klus en daarbij ondersteunen we elkaar. Bij toeval zijn er het afgelopen jaar twee boeken met vogelgeluiden uitgekomen, waarin zogenaamde sonogrammen staan. Een sonogram, heel erg simpel uitgelegd, is een foto die wordt gemaakt van optredende geluidgolven. Iedere vogelsoort heeft een eigen geluidspatroon én toonhoogtefrequentie. Je kunt geluiden dus niet alleen horen maar ook visualiseren.

Sinds kort hebben de personen die nachtopnames maken van (overtrekkende) vogels, een app waarin de onbekende geluiden met elkaar gedeeld worden om tot een determinatie te komen. Het maken van de nachtopnames thuis verhoogt de kennis die we weer op de trektelpost kunnen inzetten.

Verrassend is dat er 's nachts veel watervogels en steltvogels overtrekken. Dodaars over een huis midden in de wijk of in agrarisch gebied is heel gewoon, net als

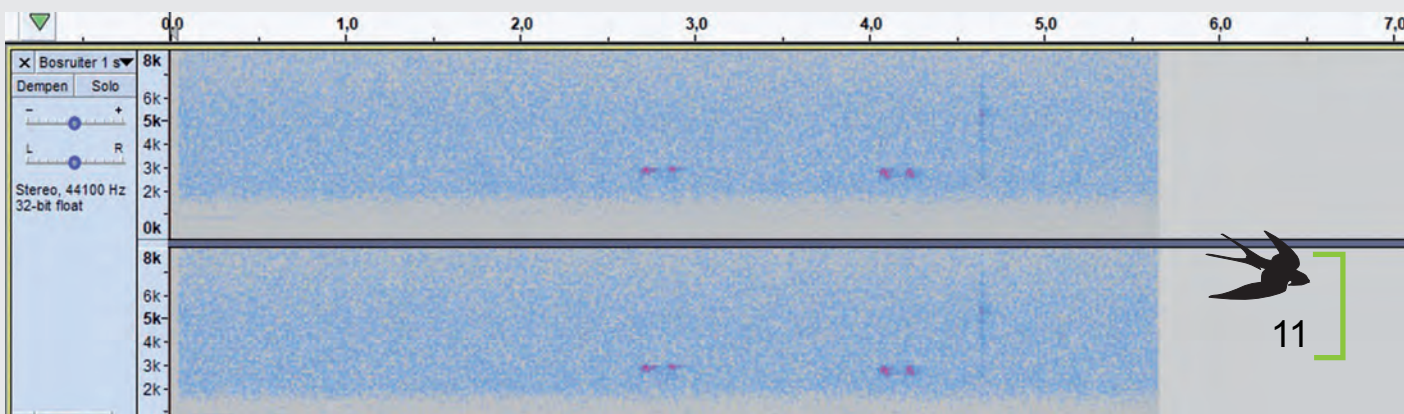
Oeverlopers, Bontbekplevieren, Bonte strandlopers, Meerkoeten en Regenwulpen. Ook blijkt iedereen een Kerkuil op bezoek te krijgen iets wat niet bekend was. Maar wat dacht u van bijzonderheden zoals een Porseleinhoen of een Ortolaan. Zeldzaamheden waarvan werd gedacht dat ze hier niet zouden voorkomen, ook niet als trekvogel.

Fotocamera's

Op de trektelpost hebben we naast geluidsapparatuur ook fotocamera's die een groot bereik hebben. Als teller ga je altijd uit van de normale veel voorkomende soorten, daardoor zie je wel eens wat over het hoofd. Eigenlijk moet je altijd goed kijken naar de vogel en de details. Doordat we er een geluid of een foto van hebben kun je het thuis nog eens op je gemak nakijken of naluisteren. Ieder geluid dat onbekend is wordt namelijk “gemerkt” en thuis via Audicity, een computerprogramma, beluisterd en via dat programma wordt ook een sonogram gemaakt. Onbekende geluidjes kunnen dan alsnog op naam worden gebracht. Groot is de vreugde als zo'n opname inderdaad een zeldzaamheid bevestigt, de Duinpiepers, Hop en de IJsgors zijn hier voorbeelden van. Ook heeft één van onze leden een fotoprogramma waardoor onduidelijke foto's opgepimpt kunnen worden. Bar slechte foto's worden dan foto's waar toch een soort herkenbaar (lees determineerbaar) in beeld komt.

De trektelpost is erg blij met deze technische hulpmiddelen, omdat dit het trektellen nog leuker en interessanter maakt. Naast het determineren van de standvogels in en de trekvogels over Berkelland, draagt dit ook bij aan de algehele kennis van vogels. Daarnaast is Sovon ook blij met de kennis en informatie die door vrijwilligers wordt verzameld en aan hen wordt verstrekt, o.a. voor wetenschappelijk onderzoek. Wilt u zien hoe het in de praktijk werkt kom dan gerust een keer naar de trektelpost van onze vereniging aan de Havelandsweg nabij Rekken. Wij tonen het graag! We staan er in ieder geval iedere zondag in het najaar. Om te checken of er bezetting is op de trektelpost als u langs wil komen, kunt u contact opnemen met Marina Pruyzers. Het mailadres is rmwa.pruysers@planet.nl

Tekst en foto's: Marina Pruyzers

Kennismaking in vogelvlucht

In deze rubriek vertellen leden van de Vogelwerkgroep Berkelland door middel van een aantal vragen wie ze zijn en waarom ze vogels in hun hart hebben gesloten. Naast het beantwoorden van de vragen mogen er natuurlijk ook bijzondere foto's meegezonden worden!

1 Stel je zelf even kort voor: naam, werk, waar woon je, etc?

Ik ben Erik Bergsma en woonachtig in Groenlo. Sinds 2010 ben ik werkzaam op wijnboerderij Schepershof gelegen aan de rand van Groenlo. Als lid van de Coöperatie Achterhoekse Wijnbouwers proberen we hier op een zo natuurvriendelijke manier een aantal kwalitatief goede wijnen te produceren. Het is zeer afwisselend werk en het bevalt mij uitstekend. Van jongs af aan heb ik veel belangstelling voor de natuur en alles wat er in leeft en groeit. Sinds de voorlichtingsavond in het voorjaar 2018 ben ik lid van de Vogelwerkgroep Berkelland en hou ik me vooral bezig met nestkasten monitoring en plaatsing van uilenkasten in het buitengebied van Eibergen, Rekken en Zwolle.

2 Wat is het meest grappige wat je hebt meegemaakt tijdens het vogelen?

Het was misschien niet het meest grappige maar wel een van de bijzonderste ervaringen. Anderhalf jaar geleden tijdens het rondgaan langs de bosuilenkasten werden we gebeld met de melding dat er een verweesd bosuilenjong onder bij een boom zat in het Kerkloobos. Na veel kijken en zoeken in de omgeving konden we het nest waaruit het jong was gevallen niet lokaliseren. Henk Lammers bedacht opeens dat er een bosuilenkast met drie jongen van ongeveer dezelfde leeftijd iets verderop bij Rekken hing. We hebben het jong toen meegenomen en in de kast bij z'n pleegbroertjes/zusjes geplaatst. Bij nacontrole hebben we geen aanwijzingen gevonden dat het jong het niet gehaald zou hebben, dus gaan we er vanuit dat die gezond is uitgevlogen.

3 Wat is de meest bijzondere vogel die je ooit hebt waargenomen?

Recentelijk was dat de Zeearend tijdens de excursie langs de IJssel in december 2019. Ook al was het van grote afstand het was magnifiek om te zien.

4 Wat is je lievelingsvogel en waarom?

Ik heb niet echt een lievelingsvogel, maar door mijn werk met de uilen hebben deze toch wel een streepje voor.

12

5 Hoe zie je de toekomst voor de vogels in Nederland?

Door de snel veranderende klimaatomstandigheden zal het onvermijdelijk zijn dat sommige soorten uit Nederland verdwijnen. Waar we wel grotendeels zelf aan kunnen meehelpen is om de landinrichting en waterhuishouding zodanig aan te passen, dat de vogels die hier aanwezig zijn een zo geschikt mogelijk habitat krijgen om in te kunnen leven.

6 Heb je een gebied waar je het liefst naar toe gaat om vogels te spotten?

Jarenlang ging ik graag naar het Zwillbrock en El-lewickerfeld. Tegenwoordig vermaak ik me het meest op mijn werk, waar ik steeds meer verschillende vogels en vogelgedrag waarneem tijdens de seizoenen.

7 Heb je naast het vogelen nog andere hobby's, en zo ja welke?

Zelf maken van verschillende soorten vogelhuisjes en deze een plek geven in de tuin of aan iemand die er graag een wil hebben. Verder maak ik af en toe een toerrit op de trekker door het Achterhoekse land.

8 Wil je nog iets anders kwijt in het 't Zwaalfje? t Zwaalfje is een mooi blad met diverse interessante en leuke artikelen. Misschien een keer een artikel over tuinrichting om vogels aan te trekken?

9 Welke vraag wil je uit het lijstje halen en welke komt daarvoor in de plaats?

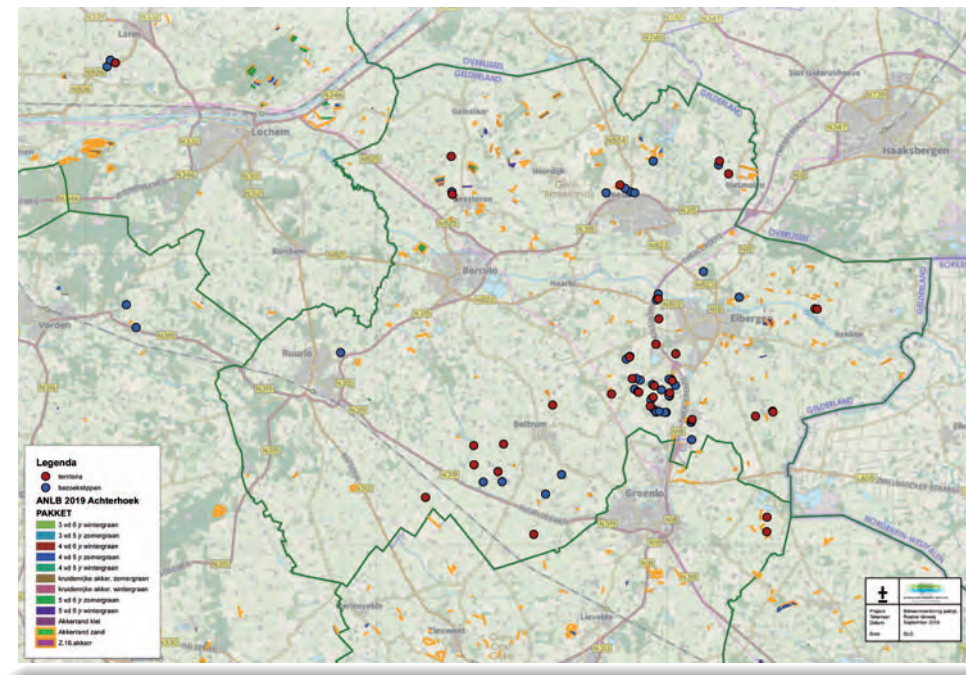
Geen.

10 Aan wie geef je de vlucht voor de volgende keer door?

Wie neemt de uitdaging aan?

Patrijzen in Berkelland: 2020

De Patrijs heeft het in 2020 redelijk gedaan en de inschatting is, dat het aantal broedparen nog steeds ca 30 is. Er zijn echter dit jaar volgens de tellingen minder broedparen geregistreerd en dat komt wellicht ook door de bijzondere tijd rondom corona, die we meemaken. Met name in het vroege voorjaar moeten er veel tellingen gedaan worden om roepende mannetjes op te sporen. Dat was (deels) in de periode met een lockdown. Ook het weer werkte juist in die periode niet mee, doordat het koud was.

Verder blijkt ook, dat er wat vertekening zit in de registratie door wat ik maar even noem methode Sovon en Waarnemingen.nl. Sovon werkt met afzonderlijke telgebieden, waarbij ca 2/3 van Berkelland in telgebieden is verdeeld en Waarnemingen.nl is Berkelland één groot telgebied. Hierover is overleg geweest en in de toekomst kunnen ook de data van Waarnemingen.nl worden ingelezen bij Sovon. Echter een geldige waarneming buiten een Sovon telgebied wordt nu niet meegenomen, ook als er een paar met jongen is ingevoerd. Dit wordt dus in de toekomst aangepast, zodat we voor geheel Berkelland een goed beeld krijgen en niet alleen voor de speciale telgebieden. Op bovenstaande kaart is te zien waar broedterritoria zijn vastgesteld: elke rode stip is een broedgeval en de blauwe stippen zijn geregistreerde bezoeken. We kunnen echter de Patrijs helpen en daarmee wellicht ook het landschap. De Patrijs heeft behoefte aan een gevarieerd landschap met kruidenrijke akkers of anders akkerranden. Ook wat min of meer verwaarloosde stukjes grond doen het goed: de zogenaamde overhoekjes. Bloemenrijke bermen en randen zijn noodzakelijk om insecten te lokken, maar helaas zijn de insecten ook met ruim 70% afgenomen. Deze insecten zijn het noodzakelijke voedsel voor de jongen gedurende de eerste weken. Te weinig insecten betekent gewoon, dat er veel jongen omkomen van de honger. In Berkelland kunnen we dat ook zien door de achteruitgang van de Patrijs de laatste 25 jaar. Door de aanleg van de N18 zijn er in verhouding wat meer ruigtes en bloemenrijke randen ontstaan en

daar kan de Patrijs van profiteren. We zien langs de N18 tussen Eibergen en Groenlo een aardige concentratie van Patrijzen met voldoende jongen. Misschien kunnen ze straks ook gaan profiteren van het nieuwe ecologische bermenbeheer van de Gemeente Berkelland. Meer bloemetjes en meer insecten en later maaien kan gaan helpen.

Moeten we wel accepteren dat de berm min of meer natuur is en dus ook wat meer ruigtes kent en niet gladgeschoren moet zijn. Dit laatste is ook van belang voor de Patrijs als broedplaats. Ze kunnen prima in de berm en slootkanten broeden, mits er voldoende ruigte is en niet alles in mei of juni wordt weggemaaid. In de herfst en in de winter is er voedsel te vinden op de akkers, waar nu de stoppels vaker (deels) blijven staan en het vanggewas voor dekking kan zorgen. Ook deze dekking en voedsel is essentieel om weer voldoende broedparen te hebben in het voorjaar. Een beetje optimisme is er gelukkig nog en ook zijn er subsidies mogelijk voor landeigenaren, die bijvoorbeeld akkerranden willen aanleggen. Deze vergoedingen kunnen oplopen tot €1800,- per ha en dat is zeker de moeite waard als daar de wat mindere delen van een perceel voor worden gebruikt. Meer informatie hierover: <https://www.vanberkelenslinge.nl/> Meldingen kunt u zelf plaatsen op <https://waarneming.nl/> en als u dat liever niet doet dan kunt u ze ook doorgeven aan Henk Leevers: henkenjantine@hotmail.com of telefoon 06-51314562.

De Patrijs verdient onze bescherming en staat bekend als barometervogel: gaat het goed met de Patrijs dan gaat het goed met onze natuurlijke omgeving. Immers er is dan meer variatie: meer bloemen en meer kruiden en meer insecten en een gezondere leefomgeving.

Tekst en beeld: Henk Leevers

Han Molenveld

Donderdag 24 september 2020 is Han Molenveld, actief lid van Vogelwerkgroep Berkelland helaas onverwachts overleden.

Han was samen met zijn vrouw Irene altijd zeer betrokken bij natuur en zeker ook met vogels. Han was sinds 1975 secretaris van de Vogelwerkgroep Neede, later werd hij penningmeester. Dit is hij geweest tot 2012, toen de Vogelwerkgroep Neede, de Vogelwerkgroep Eibergen en de Vogelwacht Borculo samen verder gingen onder de naam Vogelwerkgroep Berkelland.

Ik ken Han als een man die niet graag op de voorgrond trad, rustig en onopvallend deed hij zijn werk. Als penningmeester van de Vogelwerkgroep Neede hield hij de zaken keurig bij. In 2004 begonnen we met inventarisaties in het Needse Achterveld, ondersteund door een aantal leden van de Vogelwerkgroep Eibergen, zodat zij ons de vogelgeluiden ook konden leren. Gelukkig waren Han en Irene daar ook van de partij, zij herkenden beiden veel geluiden en konden zo onze nog twijfelachtige waarnemingen bevestigen (of niet). De zang van de Roodborst heb ik door hen leren herkennen. Op den duur bleek dat Han niet zo'n 'Vroege Vogel' was, het vroege opstaan en 5 uur lang in een bos slenteren, luisterend naar elk vogelliedje, begon hem tegen te staan. Irene heeft stug doorgezet en heeft er geen moeite mee vroeg uit de veren te komen.

Zoals ik al schreef, Han was een man die niet graag op de voorgrond trad. Bij het maken van een foto wist hij zich vaak zo op te stellen, dat alleen zijn witte haardos ergens te vinden was. Blij ben ik dan ook met de foto gemaakt tijdens een excursie naar de Kraanvogels, nog in de tijd van de Vogelwerkgroep Neede. We hebben daar een driedaagse excursie gehouden naar het Diepholzer Moor. Op de fiets en te voet hebben we het gebied verkend. Een gezellig weekend, waarbij ik me de vele aanvliegende Kraanvogels die je prima kon observeren vanuit de uitkijktoren nog heel goed herinner. Wat een machtig mooi gezicht met dat getrompetter van die vogels!

Ik zag Irene en Han ook vaak samen lopend met de tas in de hand terugkomen uit het zwembad op weg naar huis, ze begonnen al in de vroege ochtend aan deze sportieve activiteit. 'Dan heb je de hele dag nog!' Helaas is Han zo plotseling overleden, we wensen Irene heel veel sterkte toe bij dit verlies.

Sonja Grooters

Gé Hillen

Na een lang ziekbed is op donderdag 1 oktober Gé Hillen overleden.

Gé was actief als steenuilenman en controleur van de broedkasten die aan en in diverse gebouwen en bomen rondom Eibergen geplaatst zijn. Hij kwam daardoor bij vele mensen op het erf en was een graag geziene gast. Meestal twee maar soms ook 3x werden de kasten bezocht om te kijken of ze bezet waren met Steenuilen en of er soms al jonge uilen waren die geringd moesten worden. Ook als er een nieuwe locatie werd gemeld ging Gé vaak kijken of en waar er een kast geplaatst kon worden. Verder kwam Gé vaak op de vergaderingen van de uilenwerkgroep en ging mee naar de regionale bijeenkomsten. Overal had hij zijn inbreng.

Gé is in 2003 lid geworden van de Vogelwerkgroep Eibergen zoals dat toen nog heette en is in 2007 begonnen met de controle van steenuilenkasten. Sinds de fusie van de Vogelwerkgroep Eibergen, de Vogelwerkgroep Neede, de Vogelwachten Borculo en Ruurlo ken ik Gé Hillen. Eerst als aangestelde coördinator uilen en later ook als ringer van de uilen die hij onder zijn controle had. Gé had belangstelling voor alle natuur maar met name de Steenuilen.

Ik herinner mij de vele dagen die wij samen op pad zijn geweest om "zijn" Steenuilen te ringen. Meestal vanaf half tien in de morgen een gedeelte ten noorden van Eibergen. Gé kiende het dan zo uit dat we rond het middaguur weer dicht bij zijn huis waren om daar te gaan lunchen. Hij maakte dan meestal een lekker soepje bij de boterham zodat we daardoor konden "aansterken".

Ook moesten meestal de vernieuwingen in de tuin of schuur even bekeken worden en er kwam de vraag of het schilderwerk nog wel goed in orde was. Die tussenpauze was altijd een gezellige onderbreking van de ringdag. Daarna ging het weer verder naar rest van de bezette nestkasten.

Als er bij het ringen kinderen aanwezig waren dan was Gé in zijn element: omgaan met kinderen dat kon hij als badmeester maar ook als "uilenman".

'Wil jij het uiltje even vasthouden of aaien? Hebben jullie de uiltjes al namen gegeven? Wil jij ook zo'n mooie

ring om'? Waren steevast de vragen die hij aan de kinderen stelde. De ringessies met kinderen waren altijd een feest met hem. Gé was altijd in voor een praatje en een grapje met de erfbewoners die hem daardoor ook waardeerden. Zodoende kon het nog wel eens gebeuren dat we de geplande kasten op die dag niet haalden en spraken we af voor een andere dag of middag. Mij maakte het niet uit, ik had de tijd en het was altijd gezellig! Gé had het ook vaak over zijn kinderen (mijn meisjes) waartoe ook zijn vrouw Nel behoorde. Je kon aan alles merken dat hij een familiemens was in hart en nieren.

De laatste keer dat ik met hem gesproken heb was bij het ophangen van een nieuwe Steenuilenkast half maart van dit jaar. Eind maart is Gé zo ziek geworden dat hij opgenomen moest worden in het ziekenhuis. Helaas heeft hij de strijd met de ziekte uiteindelijk niet kunnen winnen. Hij is na vele maanden in verschillende ziekenhuizen en een kort verblijf in het revalidatiecentrum op 1 oktober in het ziekenhuis van Enschede overleden.

We verliezen in Gé een gewaardeerd uilenman, een knuffelaar, een familiemens, een natuurliefhebber en wensen zijn vrouw Nel, de kinderen Marcella en Derk, Ires en Frank, Chanel alsmede de familie veel sterkte en troost bij het verwerken van dit grote verlies.

Henk Lammers

Bosuiljongen

Deze serie schattige foto's van een jonge Bosuil is gemaakt door Benno Stortelder tijdens het ringen. Deze is ongeveer 28 dagen oud. Het duurt niet meer lang dat ze de kast gaan verlaten. Als ze eruit zijn worden ze takkelingen genoemd.

1. Nog iets bijzonders meegemaakt de afgelopen weken?

„Nou en of, ruim een week geleden kwamen er enorm veel buizerds overvliegen. Vanuit Scandinavië. Ze kwamen in groepen van wel 120 tegelijk en in totaal hebben we er in drie dagen meer dan 3000 geteld. Echt fantastisch om te zien!“

▲ Vogelteller Floris Kouters met apparatuur in actie aan de Havelandweg bij Rekken © Frans Nikkels

Vogeltrektellers uit de Achterhoek verrast met duizenden buizerds uit Scandinavië

REKKEN/EIBERGEN - De vogeltrek. De tellers van de Vogelwerkgroep Berckelland staan in de maanden september tot half november iedere zondag op de Havelandweg bij Rekken. Wat komt er allemaal voorbij? Vijf vragen aan Floris Kouters (25) uit Neede.

2. Hoe bijzonder is dat?

„Om het even in perspectief te zetten: in de afgelopen 15 jaar hebben we in totaal 2000 buizerds geteld.“

3. Hoe kan het dan dat het er deze keer zo veel waren?

„Dat heeft te maken met de weersomstandigheden. Er was een regenfront in Duitsland in combinatie met noordoosten wind, alles viel op zijn plek. Ze werden als het ware hierheen geblazen. Buizerds vliegen niet, die zweven meer, ze maken gebruik van de thermiek en door de wind gingen ze deze keer veel harder, dus zagen we meer groepen.“

4. Welke vogels zien jullie nog meer voorbij gaan in deze periode?

„Het begint met de weidevogels, zoals steltlopers en grutto's, maar die zien wij hier niet veel, omdat die aan de kust zitten. Daarna komen de zangvogels zoals vinken, mezen, lijsters, roodborstjes. Vervolgens de roofvogels en dan de houtduiven, die laatste komen in groepen van vier- tot vijfhonderd over. Op een topdag zien we er wel 60.000, maar gemiddeld zijn het er zo'n twee- tot tienduizend. Tot slot de kraanvogels, als je geluk hebt. Die vliegen vanuit Duitsland naar Noord-Frankrijk en soms zien we ze net wel, soms net niet. Dat ligt aan de westenwind, als die voor ons gunstig staat, vliegen ze hier over en niet over Limburg.“

5. Je maakt behalve foto's ook geluidsopnamen. Waarvoor is dat?

„Als we een bepaald vogelgeluid niet direct herkennen, zoeken we het hiermee op. Daardoor hebben we de afgelopen jaren meer verschillende en ook zeldzamere soorten trekvogels over horen komen.“